MIHAI RĂUŢĂ

CALUL ŞI NOI

(publicată în Jurnalul SF Nr. 2/1992)

Editura electronică Equinox
2011

Bum!

Ce a fost, a fost. Acum, cu toții urmărim calul.

Calul alerga în toate direcțiile, descumpănit de libertate. Se oprea, îşi lăsa capul în jos şi începea iar să alerge. Nu avea nici coamă şi nici piele. Craniul prelung şi fără ochi părea în căutarea unui smoc de iarbă neagră.

Oasele călărețului se bălăngăneau încurcate în cuşca coastelor.

Cu toții locuiam în case: crematorii mici, fără etaj şi fără parter, ce îşi fumegau veşnic zidurile. Ferestrele sprijinite de niciunde erau pline de cei ce urmăreau calul.

Vântul şuiera printre coastele calului, apoi pătrundea prin ferestrele larg deschise, spulberând oamenii în grămăjoare.

Era noapte, căci ziua lipsea.

Calul găsi, în sfârşit, un spațiu cu flori. Flori frumoase cu muguri negri explodând în petale de plumb, cu tulpini de grafit, flori totuşi.

Mânca nesătul. Mâncam şi noi. Mâncam cenuşa unul altuia, privindu-ne în negrul ochilor cum luceşte smoala existenței.

Câmpia este poate roşcată. Noi tot negri suntem, negri şi poate morți.

A început să plouă. Apa este ruginită şi gândurile scârțâie. Rugina are gust de rugină şi ne spală topindu-ne în râulețe de „Noi".

Cuvintele nu mai sunt decât nişte bule ce se sparg de buza crăpată a solului.

În picături ne strecurăm în hrube, unde cei orbi trăiesc doar din muzica lor şi zboară. Sunt liliecii din oameni ce zboară cu aripi de îngeri. Lor nu le plac caii. Le place doar să se izbească de bolțile hrubelor căutând lumina ochilor orbi. Bolțile sunt, de fapt, podele şi ei nu sunt ei, sunt doar umbrele unor visuri.

Am făcut şi noi aripi, dar încă nu am învățat să călărim cerul între picioare ca pe o gloabă.

Ne atârnă ochii în sus, înfipți în pământ ca nişte rădăcini ce sug întunericul.

Păcat de cai, de lună şi stele. Aici bălegarul este proaspăt. Bălegarul este ca şi ieri: moale, afânat, aburind.

- sfârşit -